

ΛΕΝΑ ΜΑΝΤΑ ΚΛΑΙΡΗ ΘΕΟΔΩΡΟΥ

ΕΣΗ ΓΥΝΑΙΚΕΙΑ ΥΠΟΘΕΣΗ ³ ΓΥ

SCRIPTA MANENT

CRIME

ΤΙΤΛΟΣ ΒΙΒΛΙΟΥ: **Γυναικεία υπόθεση 3 – Scripta manent**

ΣΥΓΓΡΑΦΕΙΣ: Λένα Μαντά & Κλαίρη Θεοδώρου

ΕΠΙΜΕΛΕΙΑ – ΔΙΟΡΘΩΣΗ ΚΕΙΜΕΝΟΥ: Χρυσούλα Τσιρούκη

ΣΥΝΘΕΣΗ ΕΞΩΦΥΛΛΟΥ: Θάνος Κακολύρης

ΗΛΕΚΤΡΟΝΙΚΗ ΣΕΛΙΔΟΠΟΙΗΣΗ: Ραλλού Ρουχωτά

© Λένα Μαντά & Κλαίρη Θεοδώρου, 2023

© Φωτογραφιών εξωφύλλου: Dave Wall/Arcangel, LoremIpsumART/Shutterstock,

Alvaro Cabrera Jimenez/Shutterstock, Fourdoty/Shutterstock

© ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε., Αθήνα 2023

Πρώτη έκδοση: Νοέμβριος 2023

ISBN 978-618-01-5325-5

Τυπώθηκε στην Ευρωπαϊκή Ένωση, σε χαρτί ελεύθερο χημικών ουσιών, προερχόμενο αποκλειστικά και μόνο από δάση που καλλιεργούνται για την παραγωγή χαρτίου.

Το παρόν έργο πνευματικής ιδιοκτησίας προστατεύεται κατά τις διατάξεις του Ελληνικού Νόμου (Ν. 2121/1993 όπως έχει τροποποιηθεί και ισχύει σήμερα) και τις διεθνείς συμβάσεις περί πνευματικής ιδιοκτησίας. Απαγορεύεται απολύτως η άνευ γραπτής άδειας του εκδότη κατά οποιονδήποτε τρόπο ή μέσο αντιγραφή, φωτοανατύπωση και εν γένει αναπαραγωγή, διανομή, εκμίσθωση ή δανεισμός, μετάφραση, διασκευή, αναμετάδοση, παρουσίαση στο κοινό σε οποιαδήποτε μορφή (ηλεκτρονική, μηχανική ή άλλη) και η εν γένει εκμετάλλευση του συνόλου ή μέρους του έργου.

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε. | PSICHOGIOS PUBLICATIONS S.A.

Από το 1979 | Publishers since 1979

Έδρα: Head Office:

Τατοίου 121, 144 52 Μεταμόρφωση | 121, Tatoiou Str., 144 52 Metamorfossi, Greece

Βιβλιοπωλείο: Bookstore:

Εμμ. Μπενάκη 13-15, 106 78 Αθήνα | 13-15, Emm. Benaki Str., 106 78 Athens, Greece

Τηλ.: 2102804800 | Tel.: 2102804800

e-mail: info@psychogios.gr

www.psychogios.gr

ΛΕΝΑ ΜΑΝΤΑ ΚΛΑΙΡΗ ΘΕΟΔΩΡΟΥ

ΓΥΝΑΙΚΕΙΑ ΥΠΟΘΕΣΗ³

SCRIPTA MANENT

Πρόλογος

Πέμπτη 9 Μαΐου 2019

Ήταν η πρώτη έξοδός μας έπειτα από καιρό. Ή τουλάχιστον η πρώτη ανέμελη έξοδός μας έπειτα από καιρό. Η βραδιά ήταν καλοκαιρινή, κι ας μην ήμασταν ούτε στα μέσα Μαΐου ακόμα καλά καλά. Δεν είχαμε ξανάρθει ποτέ σε αυτό το εστιατόριο, είχα υποσχεθεί όμως στον εαυτό μου, όταν άνοιξε, περίπου έναν χρόνο νωρίτερα, πως κάποια στιγμή θα την έφερνα εδώ. Όταν θα ήταν όλα καλά, όταν θα είχαν όλα τελειώσει. Καθόμασταν σε ένα τραπέζι ακριβώς πάνω στον βράχο όπου έσκαγε το κύμα, και η αύρα της θάλασσας σε συνδυασμό με το γιασεμί και το νυχτολούλουδο θα με είχαν μεθύσει, αν απέναντί μου δεν είχε εκείνη. Εκείνη που μάγευε ανέκαθεν όλες τις αισθήσεις μου, που μονοπωλούσε με ένα βλέμμα της τα πάντα, που αιχμαλώτιζε τόσο την ψυχή όσο και τον νου μου μόνο με το να είναι εκεί, μόνο με το να υπάρχει. Την αγαπούσα αυτή τη «φυλακή», ήθελα να παραμείνω μέσα της για πάντα, γνώριζα άλλωστε κάθε σπιθαμή της απ' έξω κι ανακατωτά.

Ένα ελαφρύ αεράκι ανακάτενε τώρα απαλά τις μπούκλες των μαλλιών της, κι εκείνη κοιτούσε μαγεμένη το ολόγιομο φεγγάρι που σχημάτιζε τον λαμπερό του διάδρομο πάνω στη ρυτιδιασμένη επιφάνεια της θάλασσας. Ήταν ακόμη αδύναμη, κι ας είχε προσπαθήσει να το κρύψει πίσω από μια ιδιαίτερα προσεγμένη εμφάνιση, ένα επιμελώς ατημέλητο μακιγιάζ. Εγώ όμως έβλεπα τη λάμψη στο βλέμμα της στιγμιαία να σβήνει και τη θέση της να παίρνει εκείνη η παλιά, γνώριμη σκιά της μελαγχολίας, της απόγνωσης, του φόβου. Ναι, κυρίως του φόβου. Αυτού

που είχαμε μοιραστεί εγώ κι αυτή, αυτού που είχαμε πλέον νικήσει. Κλάσματα δευτερολέπτου κράτησε όλη αυτή η μεταστροφή, εγώ όμως ήξερα να την ξεχωρίσω. Και να τη συγχωρήσω. Αναμενόμενη ήταν άλλωστε –για λίγο ακόμα ήλπιζα–, όπως κι αν είχε πάντως, δικαιολογημένη...

Τα πιάτα μπροστά μας ήταν ακόμη μισογεμάτα, κι ας είχαμε σκάσει και οι δυο μας εδώ και ώρα από το φαγητό. Είχα παραγγείλει όμως όλα όσα ήξερα πως της άρεσαν, χωρίς να υπολογίσω τίποτα. Ήθελα να τα γευτεί, έστω και μια μπουκιά από το καθένα, όπως τώρα θα γευόταν και όλα τ' άλλα. Όλα όσα είχε στερηθεί, όλα όσα της είχαν απαγορεύσει. Της σέρβιρα άλλο ένα ποτήρι δροσερό λευκό κρασί κι εκείνη με κοίταξε χαμογελώντας αινιγματικά.

«Θα με μεθύσεις...» μουρμούρισε με την υπέροχη βραχνή φωνή της, βρέχοντας απαλά τα χείλη της με το αρωματικό ποτό μας.

«Αυτό θέλω...» αποκρίθηκα χωρίς δεύτερη σκέψη. «Να σε μεθύσω... Να σε τρελάνω με όλη την ομορφιά που υπάρχει σε αυτόν τον κόσμο, με όλες τις μοναδικές στιγμές που πρόκειται να έρθουν...»

Σκοτεινίασε και πάλι το βλέμμα της για λίγο, πολύ λίγο, κι εγώ ένιωσα κρύο ιδρώτα να κυλάει στην πλάτη μου. Για ποιο λόγο; Τι ήταν αυτό που ακόμη φοβόταν; Τι ήταν αυτό που ακόμη φοβόμουν; Η φλόγα του κεριού στο γυάλινο φαναράκι μπροστά μας τρεμόπαιξε κι εγώ νόμισα πως θα σβήσει, ενώ η σκέψη αυτή, για κάποιον ανεξήγητο λόγο, με γέμισε πανικό. *Μη σβήσεις*, παρακάλεσα με όλη τη δύναμη του μυαλού μου, εκείνη την ώρα όμως φύσηξε δυνατά και η φλόγα νικήθηκε κατά κράτος. Την κοίταξα με απορία, η έκφρασή της όμως με καθησύχασε. Ήταν γαλήνια, γελαστή, ήρεμη, σαν να είχε αντλήσει μόλις το φως που είχε σβήσει.

«Τι λες; Πάμε μια βόλτα;» μου πρότεινε, κι εγώ έγνεψα καταφατικά, κάνοντας παράλληλα νόημα για τον λογαριασμό.

Κατεβήκαμε τα πέτρινα σκαλιά που οδηγούσαν στην παρακείμενη αμμουδερή παραλία και ήταν σαν να είχαμε μεταφερθεί ξαφνικά σε έναν άλλο κόσμο. Το αεράκι έδιωχνε μακριά τη

μουσική και τον θόρυβο από το εστιατόριο και ένιωθα σαν να υπήρχαμε πλέον στον κόσμο μονάχα οι δυο μας· εκείνη κι εγώ, εγώ κι εκείνη. Έβγαλε τις γόβες της και βούτηξε τα πόδια της στην παγωμένη ακροθαλασσιά, γελώντας σαν μικρό παιδί. Σήκωσε νερό με τα χέρια της και το πέταξε προς το μέρος μου γελώντας ακόμα πιο δυνατά, κι εγώ ένιωσα το στήθος μου έτοιμο να σπάσει. Πόσο καιρό είχα να τη δω να γελά; Να τη δω να παίζει; Να απολαμβάνει; Να χαίρεται; Θα επανόρθωνα όμως, κι ας μην είχα φταίξει σε τίποτα στην ουσία. Θα αντικαθιστούσα κάθε χαμένη στιγμή και θα την πολλαπλασίαζα στη νιοστή. Διότι τώρα όλα είχαν μπει πλέον σε έναν ρυθμό. Όλα έβαιναν καλώς. Όλα τα άσχημα ανήκαν στο παρελθόν και το μέλλον απλωνόταν γεμάτο ελπίδα και όνειρα μπροστά μας.

Της έπιασα σφιχτά το χέρι και περπατήσαμε για λίγο δίπλα δίπλα χωρίς να μιλάμε. Δε χρειάζονταν λέξεις. Ξέραμε και οι δύο, ενώ το φως του φεγγαριού επισφράγιζε τη σιωπηλή μας συμφωνία. Θα ήμασταν πλέον μαζί. Θα ζούσαμε στο φως. Το σκοτάδι –το απόλυτο, πυκνό, αδιαπέραστο σκοτάδι που είχαμε βιώσει– δεν είχε θέση πια στις ζωές μας. Στη ζωή μας, την κοινή.

Παρατήρησα τον φάκελο που κρατούσε στα χέρια της μονάχα όταν φτάσαμε στην άλλη άκρη της παραλίας. Το εστιατόριο φάνταζε πολύ μακριά από εδώ, έμοιαζε με φάρο φωτεινό έτσι σκαρφαλωμένο καθώς ήταν πάνω στα βράχια, ενώ πλέον μας συντροφείε μονάχα ο ήχος των κυμάτων.

«Έχω κάτι για σένα...» μου είπε παιχνιδιάρικα κουνώντας τον φάκελο πέρα δώθε, κι εγώ της χαμογέλασα, νιώθοντας τον ενθουσιασμό μέσα μου να φουντώνει.

Πρώτη φορά έπαιρνε εκείνη πρωτοβουλία. Πρώτη φορά έκανε αυτή κάτι για μένα. Τι να κρυβόταν άραγε μέσα σε εκείνον τον φάκελο; Το μυαλό μου πήγε σε κάποιο εισιτήριο για έναν από τους εξωτικούς προορισμούς που είχαμε συζητήσει τόσες και τόσες φορές στο παρελθόν πως θέλαμε να επισκεφτούμε. Τότε που δε μας επιτρεπόταν να κάνουμε σχέδια, τότε που κάθε όνειρο πονούσε. Προέτρεχα βέβαια τώρα, όπως συνήθιζα πολλές φορές, μου άρεσε όμως αυτό σ' εμένα. Και

μου άρεσε που εκείνη είχε οργανώσει όλο αυτό, μια έκπληξη, ένα δώρο, κάτι... Με γέμιζε ελπίδα η κίνησή της. Και ικανοποίηση. Άγρια ικανοποίηση. Της βούτηξα απότομα τον φάκελο από τα χέρια και αυτή γέλασε ακόμα πιο δυνατά. Ένα σύννεφο κάλυψε για λίγο το φεγγάρι κι εγώ πάλεψα να τον ανοίξω χωρίς να σκίσω το εσωτερικό του. Την κοίταξα γελώντας με την αδεξιότητά μου και αυτή μου ανταπέδωσε με αυτό το λοξό, σκανταλιάρικο χαμόγελό της που τόσο μου άρεσε, αυτό που βάθαινε τα υπέροχα λακκάκια και φώτιζε πάντα το βλέμμα της, κυριεύοντάς το ακαριαία.

Όχι αυτή τη φορά. Δεν είχε φτάσει στο βλέμμα αυτό το χαμόγελό της. Γιατί άραγε; Το φεγγάρι μόλις είχε ξεπροβάλει και πάλι πίσω από το σκούρο σύννεφο, και αυτή τώρα κοίταζε μια εμένα και μια τον φάκελο –που εξακολουθούσε να αντιστέκεται στα χέρια μου– με τέτοια ένταση που αλληθώριζε με τρόπο παράξενο. Ένωσα το χαρτί να μου καίει την παλάμη, με κόπο αντιστάθηκα στην παρόρμησή μου να πετάξω τον φάκελο όπως ήταν στο νερό, να αφήσω το κύμα να τον παρασύρει μακριά, χωρίς ουδέποτε να μάθω τι έκρυβε μέσα, ήταν όμως πλέον αργά. Ένωσα να ανατριχιάζω, ο αέρας δεν ήταν πια ευχάριστος, είχε δυναμώσει και ήταν κρύος και υγρός, ενώ εγώ δεν οσφραίνονουν πλέον ούτε τη θαλασσινή αλμύρα ούτε φυσικά τα αρώματα λουλουδιών – μούχλα, σκουπίδια, σήψη, αυτά υπήρχαν τώρα στον άνεμο, αυτά μου θύμιζαν όσα ήθελα να έχω ξεχάσει.

Κράτησα για λίγο το προσεκτικά διπλωμένο χαρτί και ετοιμάστηκα, με χέρια που έτρεμαν, να το ξεδιπλώσω, δεν πρόλαβα όμως. Εκείνη μου το άρπαξε μέσα από τα χέρια, τίποτα όμως στον τρόπο της δε θύμιζε τον παιχνιδιάρικο δικό μου με τον οποίο της είχα αποσπάσει τον φάκελο πριν από λίγο. Με κοίταξε και δεν αλληθώριζε πια. Το βλέμμα της ήταν σταθερά καρφωμένο στο δικό μου, και η φλόγα που αναδύθηκε εκεί ορμητική και επικίνδυνη με ανάγκασε να κοιτάξω στιγμιαία αλλού· στη σελίδα που κρατούσε στα χέρια της. Την τυπωμένη σελίδα... Σελίδα από βιβλίο ήταν; Ένωσα τον λαιμό μου να στεγνώνει, τα πάντα γύρω μου να γυρίζουν, τη στιγμή να παγώνει και να

διαστέλλεται, το φως του φεγγαριού να διαθλάται και να χάνεται. Ήταν σελίδα βιβλίου. Ήταν σελίδα ΤΟΥ βιβλίου!

Ξερόβηξε καθαρίζοντας τη φωνή της και ετοιμάστηκε να διαβάσει.

«Μην το κάνεις... Σε παρακαλώ... Μην το κάνεις!» της φώναξα, ή μάλλον έτσι μου φάνηκε. Γιατί στην πραγματικότητα ήταν τέτοιος ο τρόμος μου που δεν μπορούσα να αρθρώσω λέξη. Λέξη δεν είπα ούτε όταν εκείνη τελείωσε με παγωμένη αλλά σταθερή φωνή την ανάγνωσή της, ούτε καν όταν έβγαλε τον ασημένιο αναπτήρα από την τσέπη της, αυτόν που της είχα αγοράσει εγώ –πριν από πόσα χρόνια αλήθεια;– με την εγχάρακτη αφιέρωση πάνω: *Για να καις και να σβήνεις όσα σε καίνε, αλλά δε σε σβήνουν!* Δεν είχα φανταστεί τότε πόσο προφητική θα αποδεικνυόταν. Πώς θα μπορούσα άλλωστε; Να όμως που τώρα καίγονταν τα πάντα, στάχτη γίνονταν εκεί μπροστά στα μάτια μου.

«Σε παρακαλώ...» κατάφερα επιτέλους να ψελλίσω με φωνή που μόλις ακουγόταν, το βλέμμα της όμως δε μου επέτρεψε να συνεχίσω. Πέταξε τον αναπτήρα με δύναμη πάνω μου κι εγώ δεν έκανα καμιά προσπάθεια να τον πιάσω. Θυμήθηκα με πόση λαχτάρα τής τον είχα αγοράσει και να που τώρα αυτός σφράγιζε το τέλος. Το τέλος της σχέσης μας, το τέλος του κόσμου, του δικού μου κόσμου. Ο καπνός μου γαργάλησε τα ρουθούνια και ο ήχος του χαρτιού που καιγόταν, της ζωής που καιγόταν, μου έφερε δάκρυα στα μάτια. Θέλησα να απλώσω το χέρι μου να την αγγίξω, να τη σταματήσω, να την προλάβω, αυτή όμως είχε ήδη γυρίσει την πλάτη της και απομακρυνόταν τώρα με παράλογα γρήγορα βήματα από κοντά μου.

«Συγχώρεσέ με...» ψιθύρισα, ξέροντας πως δεν υπήρχε περίπτωση να με ακούσει. Την παρακολούθησα με τα μάτια μου να πονούν από την υπερπροσπάθεια, μέχρι που εκείνη χάθηκε, μικρότερη και από κουκκίδα πια, μέσα στην οχλοβοή του δρόμου πάνω από το εστιατόριο. Δεν έτρεξα πίσω της. Δεν είχε νόημα. Αυτή ήταν η τελευταία φορά που την έβλεπα. Ζωντανή...

ΠΡΩΤΟ ΜΕΡΟΣ

*«Αυτή είναι η αξία των αφηγήσεων. Το μοίρασμα της μνήμης.
Η δική σου γίνεται δική μου, κι η δική μου δική σου».*

Ευγενία Φακίνου, Το τρένο των νεφών

ΠΡΩΤΟΛΕΙΟ*

Εισαγωγή

Το μόνο που μπορεί να διακόψει έναν μεγάλο έρωτα είναι ο θάνατος...

Δεν είναι έρωτας, αν δε σε πονέσει.
Δεν είναι έρωτας, αν δε σε ματώσει.
Δεν είναι έρωτας, αν δε σε σκοτώσει.
Δεν είναι έρωτας... Είναι φυλακή!

(Τολστόι ή Ζολά;
Από ποιο έργο;
Να το ελέγξω...)

(Μήπως υπερβολικό
το όνομα
για ελληνικά
δεδομένα;)

Με αυτές τις σκέψεις είχε ξεκινήσει τη μέρα του ο Ντάριο πριν ακόμα ξημερώσει καλά καλά. Ίσως βέβαια να ήταν απλός ευφημισμός αυτό το «ξεκινήσει», καθώς μάτι δεν είχε κλείσει ουσιαστικά την προηγούμενη νύχτα. Ανέκαθεν βασανιζόταν από αϋπνίες. Αμέτρητες φορές είχε γίνει μάρτυρας εκείνων των απόλυτα σκοτεινών στιγμών πριν από το ξημέρωμα, προτού το πρώτο φως αρχίσει να εισχωρεί δειλά δειλά μέσα από τις γρίλιες του παντζουριού. Σχεδόν είχαν γίνει ρουτίνα οι άγρυπνες νύχτες. Απόψε πάντως μονάχα συνηθισμένη δε θα μπορούσε να χαρακτηριστεί η συγκεκριμένη ξαγρύπνια. Από τότε που τη γνώρισε, με την πρώτη της ματιά, είχε ξεκινήσει αυτός να υπάρχει, να ζει, να αναπνέει, να ονειρεύεται, να θυμάται. Και επιτέλους, αυτό που φαντασιωνόταν είχε γίνει πραγματικότητα. Η Εσμεράλδα κοιμόταν δίπλα του. Στο κρεβάτι του. Και η θέα του ολόγυμνου κορμιού της του έφερνε ρίγη ηδονής σε όλο του το σώμα.

Ρίγη έφερνε στο κορμί του και η δροσιά που εισέβαλε στο δωμάτιο από το ανοιχτό παράθυρο. Είχε πέσει αισθητά η θερμοκρασία μέσα στη νύχτα, καθώς το καλοκαίρι διένυε τις τελευταίες του μέρες και το φθινόπωρο άρχιζε

(Πάλι το θέμα
με τα ονόματα,
από την άλλη
όμως δε θα
ήθελα βαρετά,
καθημερινά
ονόματα
για τους
πρωταγωνιστές
μου. Άλλωστε
έχει νόημα
το όνομα αυτό!)

(Με βολεύει
στη μετέπειτα
αφήγηση
η συγκεκριμένη
επισκόπηση
αφετηρία.)

* Το πρώτο πνευματικό έργο κάποιου ή έργο που βρίσκεται ακόμα σε πολύ αρχική και ακατέργαστη μορφή.

(Να μηλέξω
στην ιστορία
τα όνειρά του
ή είναι μήπως
κλισέ.)

πλέον σιγά σιγά να κερδίζει έδαφος. Δεν ήθελε όμως με τίποτα να σηκωθεί για να το κλείσει. Από τη μία δεν ήθελε να την ξυπνήσει και να χαλάσει τη μαγεία της στιγμής και από την άλλη αυτή η ανατριχίλα στο δέρμα του τον βεβαίωνε ότι αποκλείεται να κοιμόταν και να ένιωθε στον ύπνο του τόσο έντονα το κρύο. Δεν μπορεί όλο αυτό να ήταν απλώς και μόνο ένα όνειρο, όπως τόσα και τόσα παρόμοια στο παρελθόν.

Όχι, δεν ήταν όνειρο. Αλήθεια ήταν. Και κάποια στιγμή έπρεπε να αρχίσει να επιβάλλεται σε αυτή την έμφυτη απαισιοδοξία που κουβαλούσε πάνω του σαν λερό μανδύα επί τόσα χρόνια. Άλλωστε ο καθένας είναι υπεύθυνος για την πορεία της ζωής του. Μοίρα, κισμέτ, γραμμένο, πεπρωμένο, πόσο αστείεις λέξεις αλήθεια! Καμία από αυτές δε θα είχε τη δύναμη να φέρει αυτό το αποτέλεσμα. Καμία δε θα τους οδηγούσε σήμερα στο εδώ και στο τώρα. Μαζί, στο κρεβάτι του. Για πάντα ενωμένοι πλέον. Διότι και γι' αυτό θα φρόντιζε εκείνος. Ότι κι αν χρειαζόταν να κάνει. Είχε άλλωστε ήδη κάνει πολλά. Πράγματα που αν γνώριζε η Εσμεράλδα... Πράγματα που θα μπορούσε εύκολα να ανακαλύψει. Αρκεί να κατέβαινε τη σκάλα που οδηγούσε στο υπόγειο. Αφού φυσικά κατάφερνε πρώτα να ανοίξει την πόρτα που οδηγούσε εκεί, αλλά ήταν μονίμως διπλοκλειδωμένη.

(Ωραίο!!!)

Σηκώθηκε από το κρεβάτι και πήγε να κλείσει το παράθυρο. Δεν τον ένοιαζε πια μην την ξυπνήσει. Το αντίθετο. Διψούσε να γευτεί και πάλι το κορμί της, να τρυγήσει τους χυμούς της, να χορτάσει τη σάρκα της. Ένιωθε πως το κάθε λεπτό είχε αξία. Και σκόπευε να το απολαύσει. Στο έπακρο. Παράλληλα όμως ήθελε να αποδιώξει την παγωνιά που την ένιωθε να κολλάει πάνω του σαν δεύτερο δέρμα. Δέρμα υγρό, γλοιώδες, μιανό, άρρωστο. Δέρμα που μύριζε φόβο και οδύνη. Δέρμα νεκρό.

«Έλα κοντά μου...» την άκουσε να γουργουρίζει από πίσω του και η βραχνή, υπέροχη φωνή της έκανε τα πάντα να μπούνε και πάλι στη θέση τους.

Απόδιωξε τον φόβο από μέσα του και βιάστηκε να επιστρέψει στη ζεστή αγκαλιά της. Χάθηκε στο βλέμμα της και πρόλαβε να κάνει μία και μόνο σκέψη πριν βουλιάξει στο φιλί της.

Αν χρειαζόταν, θα αφάνιζε τον κόσμο όλο. Αρκεί να είχε εκείνη... Αρκεί να ήταν μαζί!

Η Βαγγελίτσα, η Βαγγελιώ...

Σάββατο 24 Μαρτίου 2018

Η Νόρα έριξε μια τελευταία ματιά στο είδωλό της στον καθρέφτη και δεν κατάφερε να συγκρατήσει ένα χαμόγελο ούτε την παρόρμηση να κάνει μια γρήγορη περιστροφή. Η μακριά φούστα της θρόισε ανεπαίσθητα και η αίσθηση ήταν αλλόκοτη. Ούτε θυμόταν πότε ήταν η τελευταία φορά που φόρεσε κάτι άλλο εκτός από τα άνετα τζιν της, αλλά η δουλειά της ως υπαστυνόμου στη ΓΑΔΑ δεν άφηνε περιθώρια για καμιά κοκεταρία. Όμως σήμερα η εντολή για τη συγκεκριμένη εμφάνιση είχε έρθει από... υψηλά ιστάμενο πρόσωπο. Η φίλη της η Ελπινίκη βάφτιζε την κόρη της και είχε καταστήσει σαφές ότι δε θα τη δεχόταν στο μυστήριο αν την έβλεπε πάλι με παντελόνι. Είχε στραφεί για βοήθεια στον Νικόλα, στο alter ego της στην υπηρεσία, αλλά εκείνος είχε σηκώσει τα χέρια ψηλά μη θέλοντας να κοντραριστεί με τη γυναίκα της ζωής του, την Ελπινίκη, κι έτσι είχε βρεθεί με φόρεμα και ψηλοτάκουνες γόβες να νιώθει σαν ψάρι έξω από το νερό. Ευτυχώς θα τη συνόδευαν οι γονείς της με το αυτοκίνητο, γιατί και μόνο στη σκέψη ότι θα οδηγούσε τη μεγάλου κυβισμού μηχανή της με το αέρινο φόρεμα ν' ανεμίζει, η ρυτίδα ανάμεσα στα φρύδια της βάθαινε όλο και περισσότερο.

Αφουγκράστηκε την απόλυτη ησυχία που επικρατούσε. Ο γιος της ετοιμαζόταν στο δωμάτιό του, αλλά κανένας ήχος δεν ακουγόταν από εκεί, γεγονός που της τράβηξε την προσοχή. Εμφανίστηκε στο άνοιγμα της πόρτας και κοντοστάθηκε να τον καμαρώσει. Ψηλός, γεροδεμένος, πανέμορφος μέσα στο κοστούμι που είχαν διαλέξει μαζί.

Δεκαεπτά χρόνων είχε γίνει ο Οδυσσέας της και, όσο μεγάλωνε, η ομοιότητα με τον πατέρα του ήταν εντυπωσιακή. Απρόσκλητες ήρθαν οι μνήμες να την κατακλύσουν. Ήταν έγκυος όταν έχασε τον άντρα της σ' εκείνο το δυστύχημα, κι όταν γέννησε τον γιο τους του έδωσε το όνομά του. Ένας Οδυσσέας έφυγε κι ένας άλλος ήρθε στη ζωή της, όμως το κενό της απώλειας δεν είχε αναπληρωθεί ποτέ. Τα χρόνια είχαν κυλήσει χωρίς να τα καταλάβει, ενώ ο αγώνας της ήταν καθημερινός και αδιάκοπος, ειδικά από την ημέρα που διαπιστώθηκε ότι ο γιος της έπασχε από το σύνδρομο Άσπεργκερ και βρισκόταν στο φάσμα του αυτισμού.

Τον κοίταξε που προσπαθούσε, χωρίς αποτέλεσμα, να δέσει τη γραβάτα του. Όπως με τα κορδόνια των παπουτσιών του, έτσι και τώρα του ήταν αδύνατον να αντιληφθεί τον μηχανισμό των κινήσεων που απαιτούσε κάτι τόσο απλό. Και ναι μεν για τα παπούτσια είχε βρει η ίδια τη λύση, αντικαθιστώντας τα κορδόνια με λάστιχο, ώστε να τα βάζει και να τα βγάζει χωρίς περιττές καθυστερήσεις, όμως δε σκέφτηκε να κάνει το ίδιο με τη γραβάτα.

«Μπορώ, αν θέλεις, να σε βοηθήσω να τη δέσεις», του είπε διστακτικά.

«Ναι, παρακαλώ», της απάντησε με τυπικότητα όπως πάντα.

Ήταν κι αυτό ένα από τα χαρακτηριστικά του. Μιλούσε πάντα κοφτά, ψυχρά και με τέτοια επισημότητα που τόνιζε πως ό,τι κι αν έλεγε, κυριολεκτούσε. Στο παρελθόν είχαν συμβεί πολλά τραγελαφικά περιστατικά εξαιτίας της ιδιαιτερότητάς του γιου της και η Νόρα ήταν σίγουρη ότι τους περίμεναν κι άλλα.

Τον πλησίασε και με επιδέξιες κινήσεις έδεσε τη γραβάτα, φροντίζοντας να τη σφίξει σωστά και ο κόμπος της να είναι ακριβώς στο κέντρο του κολάρου. Ο Οδυσσέας ήταν ικανός να πάθει κρίση μπροστά σε οποιαδήποτε δυσαρμονία. Παρά τα τόσα χρόνια επαγγελματικής ψυχολογικής βοήθειας και παρακολούθησης, μέχρι και το φαγητό στο πιάτο του έπρεπε να είναι απόλυτα τακτοποιημένο για να μείνει ικανοποιημένος. Το κρέας κομμένο σε ισομεγέθη κομμάτια και οι πατάτες στοιχισμένες σαν στρατός έτοιμος για επίθεση. Τους ήξεραν όλες οι πιτσαρίες της

περιοχής, γιατί ήταν οι μόνοι πελάτες που ήθελαν την πίτσα άκοπη. Ήταν αδύνατον να εξηγήσει πόσο μεγάλο πρόβλημα αντιμετώπιζε με τον γιο της επειδή τα κομμάτια της πίτσας δεν ήταν κομμένα σε ίδιο μέγεθος...

«Είσαι πολύ όμορφος σήμερα!» του είπε συγκινημένη και τόλμησε να τον φιλήσει πεταχτά.

Στο θέμα της φυσικής επαφής είχαν κάνει επίσης μεγάλα βήματα προόδου. Όταν ήταν παιδί δε χάρηκε καμιά αγκαλιά του, ούτε η ίδια τόλμησε κάποια από τις τρυφερότητες που ήταν δεδομένες στις άλλες μητέρες. Έπρεπε να περάσουν πολλά χρόνια και χάρη στη βοήθεια του γιατρού του να αποσπάσει το πρώτο φιλή από τον γιο της, στιγμή που θα θυμόταν η Νόρα για πάντα.

«Ναι, θεωρώ ότι η εμφάνισή μου είναι ικανοποιητική και πλήρως εναρμονισμένη με τον ρόλο μου ως νονού», της απάντησε.

Ο Νικόλας και η Ελπινίκη είχαν ζητήσει από τη Νόρα να βαφτίσει ο γιος της την κόρη τους, και παρόλο που η απόφασή τους την είχε συγκινήσει και εκπλήξει αρχικά ευχάριστα, την είχε γεμίσει και ανησυχία για το κατά πόσο ο Οδυσσέας ήταν ικανός να φέρει εις πέρας ένα τέτοιο εγχείρημα.

«Οδυσσέα μου», του είπε με τη γνώριμη ρυτίδα ανησυχίας σκαλισμένη στο μέτωπο, «σου υπενθυμίζω ότι την ώρα που θα σε ρωτήσει ο ιερέας το όνομα του παιδιού, θα πρέπει να πεις “Ευαγγελία”».

«Αυτό δεν το καταλαβαίνω, μαμά!» αντέτεινε ο γιος της. «Όταν μου ζητήθηκε να γίνω νονός, μου είπαν ότι θα έδινα το όνομα Ρωξάνη στο κοριτσάκι, όνομα απολύτως ταιριαστό, καθώς το έψαξα και σημαίνει “αστέρι” στα αρχαία ιρανικά. Από την ημέρα που γεννήθηκε μάλιστα, όλοι έτσι την αποκαλούν. Τι άλλαξε εδώ και έναν μήνα ώστε να τροποποιηθεί αυτή η απόφαση;»

Ήθελε να γελάσει η Νόρα, αλλά συγκρατήθηκε.

«Πού να σου εξηγώ τώρα, αγόρι μου;» είπε δαγκώνοντας τα χείλη της. «Συνέβησαν διάφορα γεγονότα που άλλαξαν το αρχικό σχέδιο! Ανωτέρα βία, θα έλεγα, και ένας μικρός συναισθηματικός εκβιασμός... Δε σου τα είπα;»

«Φυσικά και θυμάμαι κάθε λέξη, αλλά δεν το θεωρώ δίκαιο!

Όταν μια υπόσχεση αποσπάται με εκβιασμό κατόπιν ψεύδους, δε θεωρώ υποχρεωτική την τήρησή της, αφού αποκαλυφθεί η αλήθεια!»

Δεν ήξερε τι να του απαντήσει και ένιωσε ευγνωμοσύνη για το κουδούνι που χτύπησε, αναγκάζοντάς τη να τρέξει στην εξώπορτα. Υποδέχτηκε με πλατύ χαμόγελο τους γονείς της και απόλαυσε το γεμάτο θαυμασμό βλέμμα τους.

«Πάντα ήξερα ότι έχω μια πανέμορφη κόρη, σήμερα επιτέλους θα το δει και όλος ο κόσμος!» της είπε η μητέρα της και τη φίλησε τρυφερά.

Το γνώριμο άρωμα που η Σάντυ δεν είχε αλλάξει εδώ και τέσσερις δεκαετίες χάιδεψε την όσφρησή της. Αν πριν από τρία χρόνια τής έλεγε κάποιος ότι θα έφταναν να οικοδομήσουν από την αρχή μια σχέση που έμοιαζε ξοφλημένη εν τη γενέσει της, θα γελούσε. Έπρεπε να περάσουν εκείνη την τρομερή περιπέτεια οι δυο τους για να γίνουν επιτέλους μάνα και κόρη.

Δέχτηκε τη ζεστή αγκαλιά του πατέρα της και πέρασαν όλοι μαζί στο σαλόνι.

«Λοιπόν; Έτοιμος ο νονός;» θέλησε να μάθει η Σάντυ.

«Έτοιμος, κύκλος και... γεμάτος απορίες!» απάντησε με χαμόγελο η Νόρα και τους διηγήθηκε τα καθήκαστα. «Πώς να εξηγήσω σ' έναν δεκαεπτάχρονο την απότομη αλλαγή του ονόματος; Τι να του πω δηλαδή για να δικαιολογήσω τα τέρατα που έκανε η μητέρα του Νικόλα; Παρίστανε έναν ολόκληρο μήνα την ετοιμοθάνατη μέχρι να τους αποσπάσει την υπόσχεση ότι τελικά θα έβγαζαν το όνομά της! Ακόμα κι ένας... συνηθισμένος έφηβος δε θα καταλάβαινε, πολύ περισσότερο ο Οδυσσέας!»

«Εδώ εμείς και τα χάσαμε όταν μαθεύτηκε η αλήθεια!» συμπλήρωσε ο πατέρας της. «Απορώ με την Ελρινίκη που ακόμη της μιλάει και που δέχτηκε τελικά να δώσει το όνομά της στη μικρή!»

«Είσαι σίγουρη ότι ο Οδυσσέας έχει καταλάβει τι πρέπει να κάνει;» ρώτησε ανήσυχη η μητέρα της.

«Από τη στιγμή που το ξευγάρι μετ' επιμονής απαίτησε να κάνει κουμπάρο τον γιο μου, θα υποστούν και τις συνέπειες!» της απάντησε η Νόρα κλείνοντάς της κεφάτη το μάτι.

«Νομίζω ότι αυτή η βάφτιση θα έχει τρομερό ενδιαφέρον!»
είπε ο πατέρας της με την ίδια διάθεση.

«Από κάθε άποψη, σας διαβεβαιώνω!»

Ο Οδυσσέας εμφανίστηκε και ο θαυμασμός στα μάτια των παππούδων του πέρασε απαρατήρητος, όπως πάντα. Πλησίασε και τους χαιρέτησε με επισημότητα.

«Είσαι έτοιμος, αγόρι μου, να φύγουμε;» τον ρώτησε η Νόρα.

«Είμαι έτοιμος, όπως βλέπεις, αλλά δε θα έρθω μαζί σας στην εκκλησία!»

«Τι εννοείς, παιδί μου; Είσαι ο νονός, δε γίνεται να λείπεις!» επαναστάτησε η μητέρα του για να εισπράξει το γεμάτο επιτίμηση βλέμμα του.

«Το γνωρίζω φυσικά! Δεν είπα ότι δε θα έρθω στην εκκλησία, αλλά ότι δε θα έρθω μαζί σας! Ξεκινήστε εσείς και θα έρθω λίγο αργότερα! Έχω καλέσει ήδη ταξί!» της απάντησε αγέλαστος.

«Μα τι κάνεις τώρα; Για ποιο λόγο να μην...»

Μια μικρή σπρωξιά από τον πατέρα της και η Νόρα δεν απόσωσε την εύλογη απορία της.

«Είναι ολόκληρος άντρας πια ο Οδυσσέας!» την αποπήρε ο Σωκράτης και παρέσυρε τις δύο γυναίκες προς την έξοδο. Βοηθώντας την κόρη του να βάλει το πανωφόρι της, της ψιθύρισε: «Σε λίγο ενηλικιώνεται κι εσύ επιμένεις να του φέρεσαι σαν να είναι μωρό! Μην τον πνίγεις, κορίτσι μου!».

«Και θεωρείς λογικό να έρθει μόνος του, αφού όλοι πηγαίνουμε στο ίδιο μέρος για τον ίδιο σκοπό;» αντέτεινε φουρκισμένη η Νόρα.

«Θα έχει τους λόγους του, Νοράκι!» ήταν τα τελευταία του λόγια πριν κλείσει μαλακά την πόρτα του διαμερίσματος πίσω τους.

Το φερμουάρ ανέβηκε με ευκολία κάνοντας το έντονο ροζ φόρεμα να εφαρμόσει τέλεια στο γεμάτο καμπύλες σώμα της Ελπινίκης. Ο Νικόλας, μόλις ασφάλισε και τη μικροσκοπική κόπια στο πάνω μέρος του φορέματος, έκανε ένα βήμα πίσω και

θαύμασε τη γυναίκα του μέσα από τον μεγάλο καθρέφτη της κρεβατοκάμαρας. Η Ελπινίκη έκανε μια στροφή και η φαρδιά φούστα του φορέματος ανέμισε με χάρη καθώς το σκληρό φουρλό υποβοήθησε την κίνηση του υφάσματος.

«Λοιπόν; Πώς σου φαίνομαι;» ρώτησε γνωρίζοντας εκ των προτέρων την απάντηση από το βλέμμα του.

«Παρόλο που επιμένω ότι είναι υπερβολικό το θέμα της βάφτισης που επέλεξες, οφείλω να παραδεχτώ ότι είσαι πανέμορφη, αγάπη μου!»

Είχαν διαφωνήσει έντονα όταν η Ελπινίκη τού ανέλυσε τα σχέδιά της για τη βάφτιση. Σύμφωνα με αυτά, η νεοφώτιστη θα ήταν μια μικρή περιγκίπισσα και όλα, από τα προσκλητήρια και τις μπομπονιέρες, μέχρι τα ρούχα και τον στολισμό της εκκλησίας, έπρεπε να συμβαδίζουν. Αποχρώσεις του ροζ και στρας υπήρχαν παντού. Ακόμα και το φόρεμα που είχε διαλέξει η ίδια ταίριαζε απόλυτα με αυτό το μοτίβο, και στα μακριά μαλλιά της, πιασμένα σε περίτεχνο κότσο, λαμπύριζε μια μικρή τιάρα.

«Τι εννοείς ότι είναι υπερβολικό;» στράφηκε να τον αντιμετωπίσει για άλλη μια φορά. «Τι θα ήθελες δηλαδή να διαλέξω για θέμα βάφτισης; Τον Τουίτι; Αυτό το κρατάω σε περίπτωση που κάνουμε δεύτερο παιδί και είναι αγόρι!» του απάντησε και τον είδε να συνοφρυώνεται.

«Ούτε γι' αστείο κάτι τέτοιο!» της είπε έντονα. «Το θέμα για τη βάφτιση του γιου μου θα το διαλέξω εγώ και δε θα περιλαμβάνει ένα κίτρινο αχώνευτο σκατόπουλο!»

Η Ελπινίκη θα συνέχιζε το αστείο, γιατί της άρεσε πάντα να τον προκαλεί, αλλά από το σαλόνι ακούστηκε η φωνή της πεθεράς της που τραγουδούσε το τραγούδι *Η Μαργαρίτα η Μαργαρώ* έχοντας αλλάξει τους στίχους.

«Η Βαγγελίτσα η Βαγγελιώ, βαρκούλα στο Σαρωνικό...»

Η Ελπινίκη συννέφιασε απότομα.

«Πες στη μάνα σου να σταματήσει να προκαλεί, γιατί θα αρχίσω να σου τραγουδάω στη διαπασών κι εγώ το ίδιο τραγούδι. Θυμάσαι, φαντάζομαι, τι λέει παρακάτω, ε; *“Η μάνα σου είναι τρελή...”* Άσε κιόλας που δεν το 'χω σε τίποτα να πω στον

Οδυσσέα ν' αλλάξει το όνομα τελευταία στιγμή!» είπε κοφτά η Ελπινίκη και ο Νικόλας βιάστηκε να υπακούσει.

Ύστερα από τη γέννηση της κόρης τους πέρσι, και ειδικά μετά την περιπέτεια που πέρασε εκείνος, η οποία παραλίγο να του κόστιζε τη ζωή, πεθερά και νύφη γνωρίστηκαν ουσιαστικά έξω από την Εντατική, αγωνιώντας για την τύχη του. Η ανακοίνωση της εγκυμοσύνης αργότερα έφερε παραλήρημα χαράς, όπως ήταν αναμενόμενο. Τα τραύματα που είχε υποστεί ο Νικόλας ήταν σοβαρά, και όταν βγήκε από το νοσοκομείο, η κοιλιά της Ελπινίκης ξεπρόβαλε ήδη, κάνοντας επιτακτική την ανάγκη να προχωρήσουν σε δραστικές αλλαγές στη ζωή τους.

Ο σύντομος γάμος τους στο δημαρχείο με μάρτυρα τη Νόρα προκάλεσε δυσφορία στη μητέρα του Νικόλα, αλλά αναγκάστηκε να υποχωρήσει, ίσως επειδή έβλεπε το πρόσωπο του γιου της χλωμό ακόμα από την πρόσφατη ανάρρωσή του. Ακολούθησε η μετακόμισή τους στη μικρή, κομψή μονοκατοικία με τον περιποιημένο κήπο στον Χολαργό, που επίσης δεν τη χαροποίησε καθόλου.

«Ολόκληρο ταξίδι πρέπει να κάνω για να έρχομαι! Πιο μακριά δεν είχε να πάτε;» κατέληξε δυσανεστική.

Η χαριστική βολή όμως ήταν η επιλογή του ονόματος. Ο Νικόλας, αν και πείραζε συχνά την Ελπινίκη για την τρελή αδυναμία που είχε στη συγγραφέα Ρωξάνη Μήδα, κατά βάθος καταλάβαινε την εμμονή της με τα ρομαντικά μυθιστορήματα, που σε τακτά διαστήματα έβγαιναν από την πένα της Ρωξάνης. Άλλωστε και ο ίδιος παρακολουθούσε φανατικά έναν άλλο συγγραφέα –εντελώς διαφορετικού ύφους βέβαια–, τον Ιούλιο Δάμη. Στο σπίτι του υπήρχαν όλα τα βιβλία του, που ήταν δυνατά αστυνομικά μυθιστορήματα, γεμάτα γρίφους, περιπέτεια και ανατροπές. Όταν μετακόμισαν, αγόρασαν μια μεγάλη βιβλιοθήκη και οι δύο συγγραφείς, με την εκ διαμέτρου αντίθετη θεματολογία, βρέθηκαν να συγκατοικούν στα ίδια ράφια.

Αυτονόητο του φάνηκε λοιπόν, όταν εξαιτίας της εμμονής που είχε η Ελπινίκη με τη Μήδα, στην αναζήτηση ονόματος για τη μικρή τους, έπεσε στο τραπέζι των συζητήσεων και το όνομα «Ρωξάνη».

«Ευτυχώς που η αγαπημένη σου συγγραφέας τυχαίνει να έχει

όμορφο όνομα, διαφορετικά θα είχαμε πρόβλημα!» ήταν η δήλωση του Νικόλα στην κατακόκκινη από αμυγδαλιά Ελπινίκη.

Η απόφαση βγήκε ομόφωνα, αλλά έπεσε στα βράχια της έντονης μητρικής διαμαρτυρίας.

«Το πρώτο παιδί παίρνει όνομα από το σόι του γαμπρού, όλοι το ξέρουν αυτό!» δήλωσε η κυρία Ευαγγελία θιγμένη βαθιά.

«Εμείς όμως αποφασίσαμε να μην πάρει από κανένα σόι!» δήλωσε ο γιος της. «Μας αρέσει αυτό το όνομα και το θέλουμε για το παιδί μας!»

Σχεδόν αμέσως εμφανίστηκαν τα προβλήματα υγείας της μητέρας του, τα οποία εντεινόνταν κάθε μέρα και περισσότερο, μέχρι που έπεσε στο κρεβάτι. Ο θεός του, που κλήθηκε ως γιατρός να δώσει γνωμάτευση, μίλησε με μισόλογα, αφήνοντας να εννοηθεί ότι η καρδιά της ήταν πολύ αδύναμη. Έγιναν εξετάσεις, που, σύμφωνα πάντα με τον θείο του, έδειχναν ξεκάθαρα πως η αδελφή του έπνεε τα λοίσθια. Γέμισε το σπίτι της φάρμακα τα οποία κατάπινε με τις χούφτες πλέον, καθώς ο θεός επέμεινε ότι η περίπτωσή της δεν επιδεχόταν επέμβαση. Επίσπευσαν μέχρι και τη βάφτιση, την όρισαν για τις 24 Μαρτίου, παραμονή του Ευαγγελισμού, ώστε να γιορτάσουν μαζί οι δύο Ευαγγελίες, ίσως για πρώτη και τελευταία φορά, διότι, όπως ήταν φυσικό, το όνομα που θα έπαιρνε το παιδί άλλαξε.

Αν δεν ήταν τόσο απασχολημένο το ζευγάρι με τη μετακόμιση, το μωρό, τις δουλειές και τόσα άλλα που απορροφούσαν εξ ολοκλήρου τον χρόνο τους, σίγουρα θα είχαν καταλάβει ότι κάτι δεν πήγαινε καλά με την όλη ιστορία της ασθένειας. Όταν επιτέλους άρχισαν να το υποψιάζονται, ήταν πλέον αργά. Είχαν τυπωθεί μέχρι και τα προσκλητήρια, με το όνομα γραμμένο φαρδύ πλατύ, σαν αποκαλύφθηκε η απάτη. Μια αιφνιδιαστική επίσκεψη στο σπίτι της άρρωστης κίνησε τις πρώτες υποψίες και το μυαλό της Ελπινίκης άρχισε να επεξεργάζεται επιτέλους τα δεδομένα: ήταν να μη γίνει η αρχή. Η κυρία Ευαγγελία, με νύφη ιδιωτική ερευνήτρια και γιο αστυνομικό, μπήκε στο επίκεντρο επισταμένης έρευνας, αλλά ακόμα κι όταν αποκαλύφθηκε, δεν έδειξε καμία μεταμέλεια.

«Και τι θέλατε να κάνω για να σας συνεφέρω; Εσείς με φτάσατε ως εδώ!» δήλωσε με θράσος. «Ποια είναι και τι σας είναι αυτή η Ρωξάνη που θέλατε να βαφτίσετε έτσι το κορίτσι μας; Όλες μου οι φίλες άκουσαν το όνομά τους κι εγώ θα είχα εγγονή Ρωξάνη; Αφού εσείς δεν ντραπήκατε να κάνετε ένα τέτοιο πράγμα, γιατί να ντραπώ εγώ;»

Υποτάχθηκαν στη μοίρα τους...

Ο Νικόλας επέστρεψε στο δωμάτιο έχοντας εξασφαλίσει όχι και πολύ κομψά την ησυχία και πάλι στο σπίτι. Το τραγούδι είχε σταματήσει επιτέλους.

«Συγγνώμη...» της είπε και την πλησίασε. «Δεν έχει όρια η μητέρα μου, το παραδέχομαι».

«Και μας το απέδειξε περίτρανα, νομίζω!» του απάντησε η Ελπινίκη.

«Τώρα δεν ξέρω αν είναι η κατάλληλη στιγμή να σου πω και τι άλλο σχεδιάζει...» άρχισε διστακτικά ο Νικόλας, αλλά το ύφος της Ελπινίκης τον σταμάτησε.

«Τι σε κάνει να πιστεύεις ότι έχει εκφράσει μόνο σε σένα τον διακαή της πόθο, μη σου πω τη βεβαιότητα, ότι θα γίνει ο θρησκευτικός μας γάμος στο χωριό σας με νταούλια και ζουρνάδες;» τον ρώτησε και το βλέμμα της έκανε το δικό του να χαμηλώσει. «Αλλά», συνέχισε κοφτά η Ελπινίκη, «λάβε υπόψη σου ότι κάτι τέτοιο δεν πρόκειται να συμβεί ΠΟΤΕ! Και δεν πρόκειται να υποχωρήσω ούτε σπιθαμή, ακόμα κι αν αυτό τη στείλει στην Εντατική! Ή και στον άλλο κόσμο! Έγινα σαφής;» ήταν τα τελευταία της λόγια.

«Απόλυτα και είμαι σύμφωνος, να ξέρεις. Πάνω κάτω τα ίδια της είπα κι εγώ», δήλωσε ο Νικόλας, και αυτή τη φορά αντιμετώπισε το βλέμμα της γυναίκας του με θάρρος.

«Ωραία! Και τώρα πάμε να βαφτίσουμε την κόρη μας... Ευαγγελία! Είναι και το τελευταίο χατίρι που της γίνεται, έτσι κι αλλιώς».

Βγήκαν κρατώντας ο ένας το χέρι του άλλου...

Ευτυχώς δεν έβρεχε, διαφορετικά η Ελπινίκη ήταν ικανή να βάλει τα κλάματα αν έβλεπε να καταρρέει όλος ο σχεδιασμός της βάφτισης που με τόσο κόπο είχε οργανώσει. Φυσούσε όμως, ένα ήπιο αλλά θανατερά παγωμένο αεράκι που έκανε τους καλεσμένους να τυλίγονται στα ζεστά παλτά τους. Στο προαύλιο του Ιερού Ναού της Αναστάσεως στον Χολαργό είχαν τοποθετηθεί αφίδες στολισμένες με λουλούδια, ροζ τούλια και παγιέτες, ενώ απέναντι από την είσοδο της εκκλησίας δέσποζε μια χρυσή άμαξα, απομίμηση εκείνης που, σύμφωνα με το παραμύθι, μετέφερε τη Σταχτοπούτα στον χορό.

Με τη μικρή στα χέρια του Νικόλα, το βλέμμα της Ελπινίκης αγκάλιασε όλους τους καλεσμένους που περίμεναν υπομονετικά, παρά το τσουχτερό κρύο, και σταμάτησε πάνω στη Νόρα. Ένα πλατύ χαμόγελο απλώθηκε στα χείλη της όταν η φίλη της την πλησίασε.

«Έδωσες πόνο, φιλενάδα!» την πείραξε ρίχνοντας ένα εύγλωττο βλέμμα στα τούλια που ανέμιζαν.

«Φυσικά! Περίμενες κάτι λιγότερο από μένα;» απάντησε η Ελπινίκη με στόμφο.

«Δε λες που γλιτώσαμε τον Τουίτι;» μπήκε στη συζήτηση και ο Νικόλας, για να εισπράξει μια προειδοποιητική ματιά από τη γυναίκα του, που τον κατακεραύνωσε στη συνέχεια.

«Και να σημειωθεί πως όλα αυτά τα κανόνιζα όταν ήμουν σύγουρη ότι η κόρη μου θα ονομαζόταν Ρωξάνη! Αν ήξερα ότι στο τέλος θα άκουγα πρωί πρωί το “*Η Βαγγελίτσα η Βαγγελιώ, βαρκούλα στο Σαρωνικό*”, θα ήταν αλλιώς τα πράγματα».

Ετοιμάστηκε η Νόρα να ζητήσει εξηγήσεις για εκείνη τη στιχομυθία, αλλά τα λόγια πνίγηκαν όταν είδε τον γιο της να έρχεται· δεν ήταν μόνος.

«Πλάκα κάνεις!» άκουσε τη φωνή της Ελπινίκης, αλλά ήταν σαν να ερχόταν από μακριά ή η ίδια να είχε πέσει σε πηγάδι.

Ο Οδυσσέας, σοβαρός και αγέλαστος, συνόδευε μια κοπέλα. Με βήμα σταθερό, κατευθύνθηκε προς το μέρος τους και στάθηκε μπροστά στη μητέρα του για να τη συστήσει.

«Μαμά, να σου γνωρίσω την Κύνθια Σαρρή, με την οποία

διατηρώ σχέση εδώ και πέντε μήνες και δύο εβδομάδες», ανήγγειλε με τον γνώριμο τόνο του.

Η Νόρα είχε μετατραπεί σε άγαλμα με αέρινο φόρεμα και ψηλοτάκουνα και παρέμενε έτσι μέχρι που ο γιος της την επανέφερε με αυστηρότητα στην πραγματικότητα.

«Μαμά, τώρα πρέπει να πεις “χαίρω πολύ” και να δώσεις το χέρι σου στην Κύνθια!» της υπέδειξε, κι εκείνη βιάστηκε να συμμορφωθεί.

Η κοπέλα ήταν το ίδιο ασυνήθιστη με το όνομά της. Πολύ όμορφη, αλλά ντυμένη υπερβολικά συντηρητικά για την ηλικία της –πάνω κάτω συνομήλικη πρέπει να ήταν με τον Οδυσσέα–, ώστε η εικόνα της προκάλεσε ακόμα μεγαλύτερη έκπληξη στην ήδη κεραυνοβολημένη Νόρα. Τα κατάμαυρα μαλλιά της ήταν κομμένα σε ένα τόσο αυστηρό καρέ σαν αυτός που το έφτιαξε να κρατούσε μαζί και χάρακα. Ούτε τρίχα δεν ξέφευγε. Τα μάτια της είχαν επίσης ασυνήθιστο χρώμα, ένα γκρι σκούρο, σχεδόν μεταλλικό, ακριβώς ίδιο με το σοβαρό γκριζό κοστούμι που φορούσε, ενώ οι μακριές μαύρες βλεφαρίδες της ξεχώριζαν εντυπωσιακές στο χλωμό, αμακιγιάριστο πρόσωπό της. Τα καλοσχηματισμένα χείλη παρέμειναν αγέλαστα όση ώρα γίνονταν οι συστάσεις. Με επισημότητα και στόμφο, όπως ακριβώς ο γιος της, στράφηκε στον Νικόλα.

«Σας ευχαριστώ, κύριε Παναγιωτίδη, που δεχτήκατε να με καλέσει ο Οδυσσέας στη βάφτιση της κόρης σας! Ήθελα να είμαι δίπλα του μια τόσο όμορφη στιγμή!»

Ότι μπόρεσε να ψελλίσει ο Νικόλας ως απάντηση το έκανε αποφεύγοντας πεισματικά δύο ζευγάρια μάτια που τον έκαιγαν με το βλέμμα τους. Μόλις το νεαρό ζευγάρι απομακρύνθηκε, όμως, δεν είχε από πού να φυλαχθεί. Η Ελπινίκη πήρε αγκαλιά τη μικρή στραβοκοιτάζοντάς τον, ενώ η Νόρα τον πλησίασε απειλητικά.

«Το ήξερες και δεν είπες λέξη! Με άφησες να εκτεθώ και να φανώ παντελώς ηλίθια μπροστά στον γιο μου και στη... στη φίλη του τέλος πάντων! Ούτε να το πω δεν μπορώ!» του είπε και το χέρι της έσφιξε το μπράτσο του σαν μέγγενη. «Θα μου το πληρώσεις αυτό, Παναγιωτίδη!» μούγκρισε στο τέλος.

«Θα έπρεπε να ντρέπεσαι!» υπερθεμάτισε και η Ελπινίκη.

«Καθίστε, ρε κορίτσια, που ρίξατε την πέτρα και το ανάθεμα πάνω μου! Είμαι ο νονός του; Είμαι! Μου ζήτησε το παιδί μια χάρη! Τι θέλατε να κάνω δηλαδή; Να κρεμάσω τον βαφτισιμιό μου;» προσπάθησε να δικαιολογηθεί.

«Όχι! Να εκθέσεις εμένα, ηλίθιε! Γιατί αυτό έκανες! Να το θυμάσαι, όταν ξαναβγούμε στο πεδίο», τον απείλησε η Νόρα και μετά τα χαρακτηριστικά της γέμισαν ανησυχία. «Ο γιος μου έχει κοπέλα... Χριστέ μου! Και είναι μαζί πέντε μήνες. Θα τρελαθώ!» αναφώνησε.

«Και δύο εβδομάδες...» συμπλήρωσε ο Νικόλας και για μια στιγμή νόμιζε ότι η συνεργάτιδά του θα τον χτυπούσε μπροστά στον κόσμο. «Έλα, κουμπάρα, έτσι είναι το πρώτο σοκ. Θα συνηθίσεις. Ο γιος σου ενηλικιώθηκε... ερωτικά!» συμπλήρωσε και της έκλεισε το μάτι.

Η Ελπινίκη τον άρπαξε από το χέρι και τον απομάκρυνε την κατάλληλη στιγμή.

«Σου αρέσει όμως να ζεις επικίνδυνα, Παναγιωτίδη! Πάμε να χαιρετήσουμε και τους άλλους καλεσμένους μας πριν σε σκοτώσει, και με το δίκιο της».

Ήταν ώρα να αρχίσει το μυστήριο...

SCRIPTA MANENT. ΤΑ ΓΡΑΠΤΑ ΜΕΝΟΥΝ...

ΕΙΔΙΚΑ ΟΤΑΝ ΕΙΝΑΙ ΠΡΟΣΕΚΤΙΚΑ
ΦΥΛΑΓΜΕΝΑ.

ΕΚΕΙ ΟΠΟΥ ΧΤΥΠΑΕΙ... Η ΚΑΡΔΙΑ
ΤΩΝ ΠΑΝΤΩΝ. Ή ΜΑΛΛΟΝ ΕΚΕΙ ΟΠΟΥ
ΔΕΝ ΥΠΑΡΧΕΙ ΠΙΑ ΤΙΠΟΤΑ.
ΤΙΠΟΤΑ ΠΟΥ ΝΑ ΜΠΟΡΕΙ ΝΑ ΧΤΥΠΗΣΕΙ.

ΤΙΠΟΤΑ ΠΟΥ ΝΑ ΜΠΟΡΕΙ ΝΑ ΘΥΜΙΣΕΙ.
ΤΙΠΟΤΑ ΠΟΥ ΝΑ ΜΠΟΡΕΙ ΝΑ ΜΑΡΤΥΡΗΣΕΙ...

...ΠΩΣ Η ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ ΜΠΟΡΕΙ
ΝΑ ΑΠΟΔΕΙΧΤΕΙ ΠΟΛΥ
ΤΡΟΜΑΚΤΙΚΗ. ΑΚΟΜΑ
ΚΑΙ ΘΑΝΑΤΗΦΟΡΑ...

Εκδόσεις ΨΥΧΟΓΙΟΣ
psychogios.gr

ΚΩΔ. ΜΗΧ/ΣΗΣ 29598